

Nekviestí svečiai

Giliai po žeme, oloje, gyveno hobitas. Ne kioje bjaurioje, purvinoje, drėgnoje skylėje, kur iš sienų kyšo sliekų uodegos ir tvyro pelėsių tvaikas, ir ne sausame smėlėtame urvelyje, kur nėra ant ko atsisėsti nei ko sukrimsti: tai buvo hobito ola, vadinas, įrengta ištaigingai.

Durys buvo visiškai apskritos kaip laivo liukas, išdažytos žalia spalva, o pačiame vidury spindėjo varinė rankena. Durys vėrėsi į vidaus pusę, į holą, kuris buvo panašus į tunelį, irgi labai ištaigingą ir neprirūkusį; jo sienos buvo išmuštos medžiu, plytelių grindys išklotos kilimu, palei sienas pristatyta senovinių kėdžių ir visur prikalinėta begalės kabliukų apsiaustams ir skrybėlėms – mat hobitas labai mėgo svečius. Tunelis vingiavo gilyn ir ėjo beveik po kalnu – po Kalva, kaip ją žmonės vadino per daugelį mylių aplinkui, – abiejose tunelio pusėse buvo daugybė nedidelių apskritų durelių. Hobitas nemėgo lakstyti laiptais: vonios, miegamieji, rūšiai, podėliai (begalės podėlių), rūbinės (jų irgi turėjo keletą), virtuvės, valgomieji buvo tame pačiame aukšte, ir visur patekdavai iš vieno koridoriaus.

Geriausi kambariai įėjus buvo po kairei, nes tik jie buvo su langais – giliai kalvoje žibančiais apskritais langeliais su vaizdu į sodą ir pievas, kurios driekėsi pakalnėn ligi upės.

Čia gyveno labai pasiturintis hobitas pavarde Beginsas. Beginsai gyveno Kalvos apylinkėse nuo neatmenamų laikų, ir žmonės juos didžiai gerbė ne tik todėl, kad jie buvo turtingi, bet ir dėl to, kad niekuomet nesiveldavo į jokių nuotykius ir niekad neiškrėsdavo ko netikėta: visada nė nesiteiravęs galėdavai atspėti, ką kuris Beginsas pasakys vienu ar kitu klausimu. Tačiau šioje istorijoje papasakosime, kaip vienas hobitas iš Beginsų šeimos vis dėlto įsivėlė į nuotykį ir pasijuto bešnekęs ir besielgiąs taip, kaip iš jo nebūtum galėjęs tikėtis.

Gal dėl to jis neteko kaimynų pagarbos, bet užtat įgijo... beje, patys pamatysime, ar galų gale jis įgijo ką nors, ar ne.

Mūsų hobito motušė... beje, o kas tas hobitas? Manychiau, jog apie hobitus reikia papasakoti smulkiau, nes šiais laikais jie pasidarė didelė retenybė ir šalinasi Aukštaūgių Giminės, kaip jie vadina mus, žmones. Hobitai – nedidukai, žmogui maždaug iki juostos, ir mažesni už barzdočius nykštukus. Hobitai – bebarzdžiai. Jie neturi nieko stebuklinga, nebent geba greitai ir tylutėliai pranykti, kai išgirsta maknojant kokį didžiulį nevėkšlą kaip mudu, nes mes nelyginant drambliai viską griaunam aplinkui, net per mylią girdėti. Hobitai – storais pilveliais; jie rengiasi ryškiais drabužiais (paprastai žaliais ir geltonais); batų nenešioja, nes jų kojos iš prigimties su storais odiniais padais ir apžėlusios tankiais šiltais rudais gauriukais, galvos irgi, bet jos būna garbanotos; hobitų rankos su ilgais mikliais tamsiais pirštais, veidai geraširdiški; jie juokiasi sodriai, tarytum iš pilvo (ypač po pietų, o pietauja jie dukart per dieną, jeigu pasiseka).

Taigi jūs dabar gana daug žinote apie juos, tad galiu pasakoti toliau. Kaip jau sakiau, mūsų hobito Bilbo Beginso motušė buvo garsioji Beladona Tuk, viena iš trijų puikiųjų Senojo

Tuko dukterų. Senasis Tukas buvo galva tų hobitų, kurie gyveno Kitapus Upės – mažo upeliūkščio, tekančio pro Kalvą. Buvo šnekų, jog senų senovėje vienas iš Tuko protėvių paėmęs sau į žmonas elfę. Tai, be abejonės, kvailystė, bet visose Tukų kartose iš tikrųjų buvo kažko, kas nebūdinga hobitams: žiūrėk, koks nors Tukų klano narys jau ir leidžiasi ieškoti nuotykių. Jie išnykdavo labai delikačiai, ir šeima dėdavosi to nepastebėjusi. Bet šis faktas bylojo, kad Tukų giminė ne tokia garbinga, kaip Beginsų, nors, be abejonės, jie buvo turtingesni.

Tiesa, nepasakysi, kad Beladona Tuk, ištekėjusi už pono Bungo Beginso, būtų kada nors ieškojusi nuotykių. Bungas, mūsų Bilbo tėvas, įrengė jai ištaigingą olą (iš dalies už jos pačios pinigų), puikesnės olos nebūtum radęs nei Po Kalva, nei Už Kalvos, nei Kitapus Upės, ir ten juodu gyveno iki savo amžiaus galo. Bet visai galimas daiktas, kad Bilbas, vienintelis jos sūnus, kuris kaip iš akies trauktas buvo panašus į savo garbųjį tėtųšį, paveldėjo iš Tukų giminės šiek tiek to keistumo, ir progai pasitaikius tai galėjo iškilti aikštėn. Tokios progos nebuvo labai ilgai: Bilbas Beginsas užaugo, sulaukė beveik penkiasdešimties metų. Jis ramiai sau gyveno puikiojoje hobitų oloje, kurią buvo įrengęs jo tėvas, – ją aš smulkiai aprašiau skyriaus pradžioje, – ir atrodė, kad jis niekada nepajudės iš šios vietos.

Bet proga ėmė ir pasitaikė: vieną gražų rytą, anais senais laikais, kai pasaulyje dar buvo mažiau triukšmo ir begalė žalumos, o hobitų gyveno daug ir jie klestėte klestėjo, Bilbas Beginsas po pusryčių stovėjo tarpdury ir rūkė savo medinę pypkę, tokią ilgą, jog ji atrodė beveik siekianti gauruotas jo kojas (beje, dailiai sušukuotas), – pro šalį ėjo Gendalfas. Gendalfas! Jeigu jūs būtumėte girdėję bent ketvirtąją dalį to, ko aš esu apie jį prisiklausęs, o aš tesu girdėjęs tik menką mažumą to, kas apie jį pasakojama, tai nenustebtumėt išgirdę patį netikėčiausią nuotyki. Kur tik jis pasirodydavo, keisčiausios istorijos

ir nuotyčiai pilte pasipildavo. Šiame krašte jis nebuvo lankęsis labai seniai, nuo to laiko, kai mirė jo bičiulis Senasis Tukas, todėl hobitai jau buvo net pamiršę, kaip jis atrodo. Jis buvo išvykęs Už Kalvos, Kitapus Upės, tvarkyti savo reikalų dar tada, kai visi jie buvo maži hobitukai.

Taigi tą rytą nieko nenujaučiantis Bilbas išvydo kažkokį senį su lazda rankoje. Ant galvos jis buvo užsidėjęs aukštą smailią mėlyną skrybėlę, apsigaubęs ilgu pilku apsiaustu, turėjo sidabru tviskančią šerpę, avėjo didžiuliais juodais batais. Net žemiau juosmens buvo nukarusi ilga balta barzda.

– Labas rytas! – tarė Bilbas. Rytas iš tikrųjų toks ir buvo: švietė skaisti saulė, žaliavo žolė. Bet Gendalfas pažvelgė į jį iš po ilgų tankių antakių, prasikišusių net pro keistosios jo skrybėlės kraštą.

– Ką jūs norite tuo pasakyti? – paklausė jis. – Ar jūs tik linkite man labo ryto? O gal tai reiškia, kad rytas jau yra puikus, noriu aš to ar nenoriu? O gal jūs pats šį rytą jaučiatės labai geras? O gal, jūsų nuomone, šį rytą kiekvienas toks turi būti?

– Viską iš karto, – atsakė Bilbas. – Ir dar, kad tokį nuostabų rytą, ištaikius laisvą valandėlę, gera gryname ore išrūkyti pypkutę. Jeigu jūs turite pypkę, sėskitės ir paragaukite mano tabako! Nėra kur skubėti, visa diena dar prieš akis!

Bilbas patogiai atsisėdo ant suolo palei duris, užsimetė koją ant kojos ir išpūtė pilką dūmų kamuoliuką, kuris pakilo aukštai į orą ir nuplaukė tolyn Už Kalvos.

– Puiku! – pasakė Gendalfas. – Bet širyt aš neturiu laiko dūmų kamuoliukams pūsti. Dairausi, kas galėtų leistis į nuotykį, kurį jau esu sumanęs, bet ne taip lengva ką nors rasti.

– Kurgi ne – o dar mūsų krašte! Mes gyvename sau ramiai, tyliai, nuotykų nesivaikome. Per juos tik vienas vargas ir nemalonumai! Dar, ko gero, ir pietų gali pavėluoti! Nesuprantu, kas iš jų, – pasakė ponas Beginsas ir, užsikišęs pirštą už petne-

šos, vėl išpūtė dūmų kamuolį, dar didesnį negu pirma. Paskui išsitraukė iš dėžutės rytinį paštą ir ėmė skaityti laiškus, dėdamasis, jog nebepastebi senio. Jis nusprendė, kad svečias ne kažin kas, ir tikėjosi, kad tas patrauks savais keliais. Bet senis nė nemanė eiti. Stovėjo, pasirėmęs lazda, ir nė žodžio netardamas taip ilgai ir įdėmiai žiūrėjo į hobitą, jog Bilbas pasijuto kiek nepatogiai ir net mažumėlę supyko.

– Linkiu labo ryto! – pagaliau pasakė. – Nuotykių mes čia netrokštame, nuolankiai dėkoju! Pamėginkite paieškoti mėgėjų Už Kalvos arba Kitapus Upės.

Jis norėjo, kad svečias suprastų, jog pokalbis baigtas.

– Kiek daug reikšmių turi jūsų „labas rytas“, – tarė Gendalfas. – Dabar jūs pasakėte, kad norėtumėte manimi nusikratyti, kad rytas nebus labas, kol aš čia stovėsiu.

– Ką jūs, ką jūs, brangusis pone! Atleiskite, bet, rodos, aš nežinau jūsų vardo?

– Žinote, žinote, brangusis pone, o aš žinau jūsų, mielasis Bilbai Beginsai. Jūs žinote mano vardą, nors ir pamiršote, kad čia aš ir esu. Aš esu Gendalfas! Tik pamanykit, ko susilaukiau: Beladonos Tuk sūnus bando manęs atsilabinti, lyg aš būčiau koks sagų pardavėjas!

– Gendalfas! Dievuli mielas, Gendalfas! Ar ne tas pats klajojantis burtininkas, kuris kitados padovanojo Senajam Tukui porą stebuklingų deimanto sąsagų – jos pačios užsisėgdavo, o atsisegdavo tik palieptos? Ar ne tas pats, kuris mokėjo per vaišes papasakoti tiek nuostabių istorijų apie slibinus ir goblinus, apie milžinus ir išvaduotas karalaites, arba kaip sekasi neturtingų našlių sūnums? Tas pats, kuris surengdavo tokius puošnius fejerverkus! Aš juos pamenu! Senasis Tukas taip mėgdavo juos rengti vidurvasarį. Puikumėlis! Jie išlėkdavo į orą tarytum didžiulės ugninės lelijos ar žioveiniai, ar pupmedžiai ir kabodavo sutemų danguje visą vakarą!

Jūs turbūt jau pastebėjote, kad ponas Beginsas nebuvo toks nuoboda, kaip atrodė, ir kad labai mėgo gėles.

– Dieve mano! – šnekėjo jis. – Nejaugi jūs tas pats Gendalfas, per kurio malonę pražuvo tiek romių mergaičių ir berniukų – išėjusių ieškoti nuotykių? Visokiausių nuotykių – nuo laipiojimo po medžius iki viešnagės pas elfus. Kiti laivais išplaukdavo į svečias šalis! Dievuli mano, kaip tada buvo įdo... aš norėjau pasakyti, kaip jūs tais laikais mokėdavot viską apversti aukštyn kojomis. Prašau atleisti, bet aš tikrai nemaniau, kad jūs vis dar burtininkaujate.

– O ką gi daugiau turėčiau veikti? – paklausė burtininkas. – Vis dėlto labai malonu, kad jūs šiek tiek mane prisimenate. Šiaip ar taip, jūs mielai prisimenate mano fejerverkus, vadinasi, jūs dar ne visai žuvges. Dėl jūsų senelio Tuko ir vargšės Beladonos aš padovanosiu jums tai, ko jūs mane prašėte.

– Prašau atleisti, bet aš nieko jūsų neprašiau!

– Ne, prašėte. Ir net du kartus prašėte. Atleisti. Aš jums atleidžiu. Dar daugiau: leisiu jums prisidėti prie savo nuotykių. Man bus smagu ir jums gerai – o gal net ir naudinga, jeigu ištvėrsit ligi galo.

– Atsiprašau! Man kažkodėl nesinori tų nuotykių, labai ačiū. Gal kitąkart. Viso labo! Bet maloniai prašom užsukti arbatos, kada tik panorėsite! Kad ir rytoj? Ateikit rytoj! Iki pasimatymo!

Taręs šiuos žodžius, hobitas apsisuko, nėrė pro savo apskritas dureles ir užsitrenkė, tik trinktelėjo nelabai garsiai, kad nepasirodytų nemandagus. Šiaip ar taip, burtininkas yra burtininkas.

– Kurių galų aš pasikviečiau jį arbatos! – atsiduso, vienas sau eidamas į podėlį. Tiesa, jis buvo ką tik pavalgęs pusryčius, bet po tokio susijaudinimo negi pakenks porėlė pyragaičių ir gurkšnelis ko nors stipresnio.

O Gendalfas dar ilgai stovėjo už durų ir tyliai juokėsi. Pas-kui priėjo arčiau ir savo lazdos smaigaliu ant gražiųjų žaliųjų

hobito durų nubraižė kažkokį ženklą. Tik tada nužingsniavo šalin, o Bilbas į tą laiką baigė valgyti antrąjį pyragaitį ir džiaugėsi laimingai išvengęs nuotykių.

Kitą dieną jis visai užmiršo Gendalfą. Jo atmintis buvo nelabai kokia, todėl jis viską žymėdavosi reikalų knygelėje, pavyzdžiui: „Gendalfas, arbata, trečiadienis“. Bet vakar jis buvo toks susijaudinęs, jog nieko neužsirašė.

Kai atėjo metas gerti arbatą, kažkas smarkiai trūktelėjo durų skambutį, ir Bilbas viską prisiminė! Jis puolė į virtuvę užkaisti arbatinuko, padėjo ant stalo dar vieną puoduką ir lėkštutę, porą pyragaičių ir tik tada nubėgo prie durų.

Jau norėjo pasakyti: „Atsiprašau, kad priverčiau jus taip ilgai laukti!“ – bet staiga pamatė, jog prie durų stovi visai ne Gendalfas. Tai buvo nykštukas su ilga mėlyna barzda, užkišta už auksinio diržo, ir šviesiomis akimis, kurios spindėjo iš po tamsiai žalio gobtuvo. Vos tik durys atsivėrė, jis šmurkštelėjo į vidų, lyg jo kas būtų čia laukęs.

Pasikabinęs apsiaustą su gobtuvu ant artimiausio kabliuko, žemai nusilenkė ir tarė:

– Dvalinas, jūsų paslaugoms!

– Bilbas Beginsas – jūsų! – atsakė hobitas, taip nustebejęs, kad nieko daugiau nebeklausė. Kai ilgiau tylėti pasidarė nebeapatogu, pridūrė: – Aš kaip tik taisiausi gerti arbatą, gal ir jūs prisidėtumėt?

Kvietimas nuskambėjo kiek šaltokai, bet jam atrodė, jog gana nuoširdžiai. O kažin ką jūs darytumėt, jeigu kažkoks nykštukas nekviestas ateitų į jūsų namus ir lyg niekur nieko pasikabintų priškambaryje savo apsiaustą?

Už stalo jie neilgai tesėdėjo, buvo pradėję valgyti vos po trečią pyragaitį, kai staiga vėl suskambo durų skambutis, ir net garsiau negu pirma.

– Atsiprašau! – tarė hobitas ir nuskubėjo prie durų.

– Pagaliau štai ir jūs! – šitaip jis norėjo dabar pasitikti Gendalfą. Bet už durų vėl stovėjo ne Gendalfas. Tai buvo senas senutėlis nykštukas su balta barzda ir skaisčiai raudonu gobtuvu. Jis taip pat šmurkštelėjo vidun, vos tik durys prasivėrė, lyg jį būtų kas kvietęs.

– Matau, mūsiškiai jau renkasi, – pasakė jis, metęs žvilgsnį į kabantį žalią Dvalino gobtuvą. Savo raudonąjį jis pasikabino šalia ir pridėjęs ranką prie širdies tarė:

– Balinas, jūsų paslaugoms!

– Dėkoju! – atsakė visiškai apstulbęs Bilbas.

Žinoma, jis ne visai pataikė atsakyti, bet jį išmušė iš vėžių žodžiai „mūsiškiai jau renkasi“. Jam patikdavo laukti svečių, bet kai juos pats pasikviesdavo. Jį nusmelkė siaubinga mintis, kad gali pritrūkti pyragaičių, ir tada jam pačiam, – kaip šeimnininkas jis žinojo savo pareigą ir būtų galą gavęs, bet ją įvykdęs, – teks apsieiti be jų.

– Prašom į vidų gerti arbatos! – vargais negalais ištarė, vos atgaudamas kvapą.

– Man labiau patiktų stiklinaitė alaus, malonusis pone, jeigu jums nebūtų labai sunku, – pasakė baltabarzdis Balinas. – Bet neatsisakyčiau ir pyragaičio – su razinomis, jeigu turėtumėt.

– Kiek tik norite! – pats savimi stebėdamasis, atsakė Bilbas. Netrukus, vis dar stebėdamasis savimi, jis nulėkė į rūšį, prileido pintą alaus, dar užsuko į podėlį ir atnešė du gražius apskritučius pyragaičius su razinomis, kuriuos buvo išsikepęs, norėdamas suvalgyti kokį kąsnelį po vakarienės.

Kai jis grįžo į valgomąjį, Balinas ir Dvalinas šnekėjosi už stalo kaip seni draugai (iš tikrųjų juodu buvo broliai). Vos spėjo Bilbas pastatyti ant stalo stiklinaitę alaus ir pyragaičius, skambutis vėl sugriaudėjo – paskui dar sykį.

„Dabar jau tikriausiai Gendalfas“, – pagalvojo Bilbas, pukšėdamas koridoriumi. Kur tau! Tai buvo dar du nykštukai, abu

su mėlynais gobtuvais, sidabro diržais ir geltonomis barzdomis; abu nešėsi po krepšį su įrankiais ir po kastuvą. Juodu irgi mikliai įsprūdo pro praviras duris – Bilbas jau nebenustebo.

– Kuo galėčiau būti naudingas, garbieji nykštukai? – pasiteiravo jis.

– Kilis, jūsų paslaugoms! – atsakė vienas.

– Ir Filis! – pridūrė kitas.

Abu nusitraukė nuo galvos savo mėlynus gobtuvus ir žemai nusilenkė.

– Jūsų ir jūsų giminių paslaugoms! – atsakė Bilbas, šįkart atsiminęs mandagų atsakymą.

– Matau, Dvalinas su Balinu jau čia, – tarė Kilis. – Prisidėkim ir mes prie būrio!

„Prie būrio, – pagalvojo Bilbas. – Kažkodėl man nemalonu tai girdėti. Gal geriau atsisėsiu valandžiukę, nusiraminsiu ir atsigersiu arbatos.“

Vos tik jis prigludo kamputyje ir gurkštelėjo arbatos – kevertas nykštukų tuo tarpu susėdę aplink stalą šnekėjosi apie rūdynus ir auksą, klastinguosius goblinus ir slibinų piktadarystes, ir apie daugelį kitų dalykų, kurių jis nesuprato, bet ir nenorėjo suprasti, nes jie iš tolo atsidavė nuotykiams, – stauga – din din din din! – vėl garsiai suskambo varpelis, lyg koks išdykęs hobitukas būtų mėginęs jį nutraukti.

– Dar kažkas atėjo! – sumirkčiojo Bilbas.

– Dar kokie keturi, sprendžiant iš garso, – pasakė Filis. – Beje, mes juos būsime matę – iš paskos sekė visas ketvertas.

Vargšelis mažasis hobitas sudribo ant kėdės prieškambaryje ir susiėmė už galvos, nesuprasdamas, kas čia dedasi, kas čia dabar bus, – nejaugi jie visi pasiliks vakarienės? Staiga vėl nuaidėjo skambutis, dar garsiau negu pirma, ir jis šoko prie durų. Svečių buvo jau nebe keturi, o penki. Kol jis delsė prieškambaryje, atėjo dar vienas. Vos Bilbas pasuko durų rankeną,

svečiai tuoj sugužėjo į vidų ir vienas po kito ėmė lankstyti ir kartoti: „Jūsų paslaugoms!“ Jie buvo vardu Doris, Noris, Oris, Oinas ir Gloinas. Netrukus pilkas, rudas, baltas ir du violetiniai gobtuvai jau kabėjo ant kabliukų, o jie patys, susikišę savo plačias rankas už aukso ir sidabro diržų, žingsniavo į valgomąjį prie visų. Dabar jų iš tikrųjų pasidarė visas būrys. Vieni prašė šviesiojo alaus, kiti – porterio, dar kažkas norėjo kavos ir visi – pyragaičių. Hobitas visai nusilakstė nuo kojų.

Ant ugnies dar nebuvo užviręs didžiulis kavinukas, o nykštukai, suvalgę visus pyragaičius, ėmėsi miežinių paplotėlių, tada staiga pasigirdo jau nebe skambutis, o garsus beldimas. Visa smūgių kruša pasipylė į gražiasias žaliąsias hobito duris. Kažkas pyškino į jas lazda!

Bilbas galvotrūkčiais pasileido koridorium, labai supykęs ir visiškai sudirgęs – tokios beprotiškos trečiadienio arbatos kaip gyvas neatsiminė! Jis smarkiai patraukė duris į save – ir visi stovėję už slenksčio sugriuvo į vidų vienas ant kito. Dar būta nykštukų, visas ketvertas! O už jų, lazda pasirėmęs, stovėjo Gendalfas ir kvatojosi. Jis kaip reikiant išrantė lazdos smaigaliu gražiasias duris; tačiau buvo dingęs ir paslaptینگasis ženklas, kurį išbraižė vakar rytą.

– Atsargiau! Atsargiau! – tarė jis. – Iš jūsų to nesitikėjau, Bilbai, verčiate bičiulius laukti už slenksčio, o paskui durys tik – pykšt, pokšt! – ima ir atsidaro. Leiskite man pristatyti Bifurą, Bofurą, Bomburą ir, atkreipkite dėmesį, Toriną!

– Jūsų paslaugoms! – sustoję į eilutę, pasakė Bifuras, Bofuras ir Bomburas. Jie pasikabino du geltonus apsiaustus, vieną šviesiai žalią ir dar vieną žydrą su ilgu sidabrinu spurgu. Pastarasis priklausė Torinui, labai žymiam nykštukui; jis buvo ne kas kitas, kaip pats garsusis Torinas Ažuolskydis, be to, baisesiai nepatenkintas, kad teko išsitiesti prie slenksčio, čia dar ant jo užvirto Bifuras, Bofuras ir Bomburas, o reikia pasakyti,

tas Bomburas buvo nežmoniškai sunkus ir storas. Todėl dabar Torinas laikėsi labai išdidžiai ir nesiūlė jokių savo paslaugų, bet vargšas Beginsas ėmė taip karštai atsiprašinėti, kad galų gale ir jis sumurmėjo: „Nieko, nieko, prašom nesijaudinti!“ – ir nustojo raukytis.

– Štai mes ir susirinkome! – pasakė Gendalfas, nužvelgęs trylika ant sienos sukabintų apsiaustų – puikių išseiginių atsagstomų apsiaustų – ir savo skrybėlę. – Linksma draugijė! Tikiuosi, ir pavėlavusiems atsiras ko nors pavalgyti ir išgerti? Kas čia? Arbata! Nuolankiai dėkoju! Man geriau raudonojo vyno.

– Ir man, – paprašė Torinas.

– Dar aviečių uogienės ir obuolių pyrago, – paprašė Bifuras.

– Ir pyragėlių su mėsa, ir sūrio, – pridūrė Bofuras.

– Ir pyragiukų su kiauliena, ir mišrainės, – užsiprašė Bomburas.

– Ir kuo daugiau pyragaičių, ir alaus, ir kavos, jeigu galima, – šaukė iš valgomojo kiti nykštukai.

– Dar, būkite toks geras, atneškite kiaušinių! – šūktelėjo Gendalfas įkandin hobitui, jau einančiam į podėlį. – Ir dar paimkite šaltą viščiuką ir marinuotų agurkų!

„Atrodo, kad jis ne prasčiau už mane žino mano atsargas!“ – nustebo Bilbas, kuris jau visai neteko galvos ir pradėjo bijoti, ar nebus jo užgriuvęs pats bjauriausias nuotykis, koks tik gali būti. Kol jis sunėšė valgius ir gėrimus, kol surinko peilius, šakutes, stiklus, lėkštes ir šaukštus ir sukrovė ant didžiulių padėklų, visas supluko, sušilo ir įpyko.

– Kad jie paspringtų, šitie nykštukai! – pasakė garsiai. – Patys negali nė piršto pajudinti!

Ir ką jūs manot! Balinas su Dvalinu jau ir čia, o už jų Filis ir Kilis stovi. Nespėjo Bilbas žodžio pasakyti, o jie čiupo padėklus, iš svetainės atnešė porą mažų stalių ir vėl padengė visiems valgomajame.